

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

every พร่ำ...

ทดลองอ่าน

คุณ กับ

JittiRain เขียน
kanapy ภาพ

#กับ
เล่มพิเศษ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เพราะเรา... คู่กัน
เล่นพิเศษ

เพราะเรา... คู่กัน เล่มพิเศษ

JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2635-9

ภาพปก kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วิวาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

พินพบบ

กระดาษกบอบสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากถามว่าได้ยินเพลงของสคริปป์แล้วนึกถึงอะไร เราเชื่อว่าคำตอบในใจของคนอ่านหลายๆ คนน่าจะคล้ายๆ กันนั่นก็คือคั่นกู หรือเพราะเรา... คู่กัน ผลงานของ JittiRain นักเขียนที่เป็นเจ้าของเรื่องราวสุดแสนประทับใจมากมาย และหนึ่งในนั้นก็คือเล่มที่ทุกคนกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ 'เพราะเรา... คู่กัน เล่มพิเศษ' ที่จะมาบอกเล่าเรื่องราวซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของสารวัตรกับไทนีย์ให้ทุกคนได้เข้าใจความรู้สึกของพวกเขา มากกว่าเดิม

นอกจากเรื่องราวของสารวัตรกับไทนีย์แล้ว ในเล่มพิเศษนี้ทุกคนจะได้พบกับแก๊งเพื่อนๆ และมีรูปภาพดีๆ ของพวกเขาที่ยังคงสร้างความประทับใจให้เราได้ไม่เปลี่ยนแปลงด้วยนะคะ ที่สำคัญก็คือหากใครอยากรู้ว่าในตอนที่สารวัตรเจอกับไทนีย์ที่ศิลปากรเป็นครั้งแรกตอนนั้นเขารู้สึกยังไง ได้สานต่อหรือปล่อยมันไป ก็ต้องรีบพลิกหน้าถัดไปไปตามอ่านกันแล้วละคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราาย

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

ใกล้เกินกว่าที่จะพูดคำใดๆ ออกไป
มันใกล้เกินกว่าจะมองเห็นใคร
เมื่อเราใกล้จนอยากจะหยุดหายใจ
มันใกล้จนมีแต่เธอกับฉันวันนี้เท่านั้น

1

ใกล้

'ถ้าเราเจอผู้หญิงคนหนึ่งที่น่ารัก แล้วเราประทับใจเขามากๆ
แต่เรารู้ดีว่าชีวิตนี้จะเจอกันเพียงครั้งนี้ครั้งเดียว
เราทำได้ดีที่สุดแค่นี้ให้กัน ดีต่อกัน แล้วแยกย้ายกันไป
ก็จบแล้ว พอแล้ว...'

ข้อความที่อยู่ในหน้าหนึ่งของหนังสือเป็นเหมือนความประทับใจแรก
ที่ทำให้ผมตัดสินใจซื้อ책กลับมาอ่าน มันเป็นหนังสือที่เล่าเรื่องราวของสองศิลปิน
วง Scrubbs แม้จะไม่ใช่แฟนตัวยง แต่อย่างน้อยช่วงเวลาที่เคยจมจ่อมกับการ
เล่นกีตาร์ทั้งวันทั้งคืนก็มีเพลงของเขาปะปนอยู่ในนั้นนับสิบเพลง

โดยเฉพาะเพลงใกล้ แม้...เล่นเป็นร้อยรอบแล้วมั้ง ดังนั้นพอได้อ่าน
เหตุผลของการแต่งเพลงนี้ขึ้นมามันก็ยิ่งรู้สึกพิเศษกว่าเดิม

"สารวัตร"

"..."

"เสียวัตร"

"อ้อ"

สองมือปิดหนังสือเล่มที่กำลังอ่านลงก่อนเงยหน้าขึ้นมาสบตากับ
เพื่อนร่วมกลุ่ม แสบไม่รอให้มันเปิดปากบอกด้วยซ้ำ ผมก็รับรู้จากแววตาซึ่ง
ฉายออกมาแล้วว่าแม้ตั้งใจจะพูดอะไร ให้เดาก็คงไม่พ้นเรื่องที่ยาวเหมือน

อย่างเคย

"เลิกเรียนแล้วจอยๆ กันมั๊ยวะ" นั่นไง ผิดจากที่คิดไว้ซะที่ไหน

"ขอบายวะ"

"เฮ้ยมีมิง วัยมัธยมกำลังจะผ่านไปแล้วนะเว้ย ใช้ชีวิตให้แม่งคุ้มๆ หน่อยสิวะ"

"พูดเป็นหนังสือคำคมเลย ที่ผ่านมาก็คุ้มฉิบหายละ"

ชีวิตของเด็ก ม.6 เทอมหนึ่งเหมือนได้ปลดแอกตัวเองจากการเป็นเด็กที่ต้องเข้าเรียนทุกคาบกลายเป็นเข้าบ้างไม่เข้าบ้างแล้วแต่อารมณ์ ส่วนใหญ่เลยไปสิงอยู่ตามสถาบันกวดวิชาเพื่อเตรียมสอบเข้ามหา'ลัยซะมากกว่า

แต่มันก็จะมีความบางประเภทที่มองว่าเรื่องเข้ามหา'ลัยนั้นสำคัญพอกๆ กับการออกไปใช้ชีวิตก่อนที่วัยสิบแปดจะผ่านพ้นไปโดยไม่มีความทรงจำหรือวีรกรรมแสบๆ อะไรให้พูดถึงเลย ซึ่งแน่นอน ไอ้คนประเภทนั้นมันดันเป็นเพื่อนของผมด้วยไง

"แต่ที่กูบอกว่าคุณนี่ที่มอมันจัดงานไลฟวิ่งอินดี้แถมเข้าฟรีด้วยนะเว้ย แม่งจะไม่สนใจจริงหรือ"

คนตรงหน้ายังคงคะยั้นคะยอ ส่วนไอ้สองสามตัวที่เหลือก็ไม่ค่อยหน้ารับถลาเดินเข้ามาสมทบ คล้ายกับต้องการกดดันให้ผมไปให้ได้

"มีวงอะไรบ้าง" ทว่าผมไม่ได้ตอบในทันที แต่เลือกถามอีกฝ่ายต่อ

"เยอะมีมิง"

"ร้ายมา"

"สัตว์ตร โครมันจะไปจำได้วะ ขอเวลาหาใบปิดงานแป็บ แต่ที่แน่ๆ..."

คนพูดชะงักไปครู่หนึ่ง ดวงตาสองข้างกลอกมองขึ้นลงราวกับต้องการใช้ความคิด "มันมีวงที่มีมิงชอบมาเล่นด้วยนะ Attitude is Bliss ใช่ปะ"

"Solitude is Bliss นี่มีมิงเป็นเพื่อนกูจริงมั๊ยเนี่ย"

"เออนั่นแหละ สรุปจะไปมั๊ย อย่าลืมาเพื่อนรออยู่"

"ขนาดนี้แล้ววะ" พูดแล้วก็อดส่ายหน้าตามไม่ได้ เพื่อนมันเลยยิ่งเร่งเร้าช่วยผมเก็บของใส่กระเป๋าทันที

ผมจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองเคยมาดูคอนเสิร์ตที่ศิลปะกรบอยแค่นั้น รู้แค่ว่า วงดนตรีหลายวงชอบมาเล่นที่นี่ จัดอีเวนต์แบบถี่ยิบๆ กะเล่นให้ตายกันไปข้าง อย่างงานวันนี้จัดใหญ่กว่าทุกทีเพราะเป็นงานรวมพลคนอินดี้อะไรสักอย่าง ดั่งนั้นรอบตัวเลยมีทั้งนิสิต นักเรียนมัธยม และคนทั่วไปเดินพลุกพล่านอยู่ เต็มไปหมด

ด้านหนึ่งของงานมีเวทีใหญ่ตั้งเด่นตระหง่านเป็นจุดศูนย์รวมของคนดนตรี หลายวงเริ่มขึ้นแสดงแล้ว พื้นที่ลานกว้างจึงคลาคล่ำไปด้วยผู้คน ส่วนรอบๆ มีซุ้มขายอาหาร บูธกิจกรรม จุดขายของลิมิเต็ด รวมไปถึงมีโปสเตอร์แบ็กดรอปใหญ่ยักษ์ของศิลปินที่จะขึ้นเล่นในวันนี้ตั้งเรียงรายอยู่เต็มพื้นที่ เหมาะแก่การถ่ายรูปเก็บเป็นความทรงจำหรืออัปลงโซเชียลมีเดียต่างๆ อย่างที่ใครหลายคนมักทำ

"เธอยิ้มหน่อย เธอน่ารักกกกก" เสียงของเพื่อนสนิทดังแว่วใน โสตประสาท

ผมหันไปมองยังต้นเสียง เห็นมันกำลังพยายามถ่ายรูปให้กับแฟนต่างโรงเรียนโดยมีฉากหลังเป็นโปสเตอร์ศิลปินซึ่งกำลังโด่งดังในตอนนี้อย่าง ตั้งอกตั้งใจ ส่วนไอ้เพื่อนสองคนที่เหลือก็ไม่ต่าง หนีไปรอรับแฟนซึ่งกำลังจะเดินทางมาถึงเช่นกัน ทั้งคู่ยื่นหัวได้อยู่คนเดียว

"เธอดีเราสวยๆ นะ"

"เฮ้ย เธอไม่สวยจะให้ถ่ายออกมาสวยมันยากนะ"

"งั้นก็ไปหาคนสวยๆ คบเลยไป!"

"โอ้ เราแค่พูดเล่น เธออออออ"

โอเค ผมคิดว่าตัวเองโคตรเป็นแกะดำของกลุ่มเลยว่ะ เพื่อนชวนมา แต่พอถึงเวลาที่ทั้งคู่ว่างกับแฟนกันหมด ความจริงควรชินได้แล้วแต่ก็อดถอนหายใจไม่ได้อยู่ดี

สุดท้ายเลยตัดสินใจเดินแยกตัวออกมาถ่ายรูปเก็บบรรยากาศของงานเงี้ยๆ รอจนกว่าวงที่ชอบจะขึ้นแสดง ทว่ากว่าจะถึงตอนนั้นก็คงต้องรอเวลาไปอีกหลายชั่วโมง

"ขอน้ำเปล่าขวดนึงครับ"

"ได้จ้ะ เอาแบบเย็นหรือไม่เย็นจ๊ะ"

"เย็นครับ" เดินเล่นอยู่พักใหญ่ก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าร้านเครื่องดื่มซึ่งชายดีเป็นหน้าเก่าทำ ป้าเจ้าของร้านฉีกยิ้มตลอดเวลา หลังได้ยินคำขอของผม แกก้หมუნตัวเดินไปยังถึงน้ำแข็งขนาดใหญ่แล้วหยิบน้ำดื่มออกมาขวดหนึ่ง "สิบบาทลูก"

"ป้าครับ ขอบลูลูกสาวยหนึ่งแก้วครับ"

ยังไม่ทันยื่นเงินให้กับคนอายุมากกว่าใครคนหนึ่งก็ขยับเท้าเข้ามายื่นข้างๆ เปิดปากบอกด้วยน้ำเสียงสดใสจนต้องหันไปมอง

"ที่ร้านไม่มีบลูลูกสาวลูก เอน้ำบลูเบอร์รี่แทนได้มั๊ย"

เจ้าตัวทำหน้ามุ่มเล็กน้อยก่อนถากกลับ

"งั้นมีน้ำที่อร่อยเหมือนบลูลูกสาวมั๊ยครับ เนี่ยร้านแถวนี้ไม่มีใครขายเลย เค้าร้านอะ" ทำยประโยคคล้ายกำลังบ่นพึมพำกับตัวเองเสียงเบาๆ ก่อนป้าคนขายจะส่ายหัวไปมาเป็นเชิงปฏิเสธ สุดท้ายเจ้าตัวเลยจำต้องงยหน้าเอ่ยเสียงอ่อย "บลูเบอร์รี่ก็ได้ครับ"

"รอแป็บนึงน้ำ อ้อ ส่วนน้ำเปล่าสิบบาทลูก" ในเสี้ยววินาทีถัดมาผมก็กลับมามีตัวตนในสายตาของป้าอีกครั้ง เลยไม่รอช้ารีบยื่นเงินให้กับเขา ทว่าแทนที่จะรีบเดินผละออกไป สองเท้ากลับยังคงหยุดนิ่งจ้องมองร่างขาวของคนแปลกหน้าไม่ละสายตา

เขาอยู่ในชุดนักเรียนอักษรย่อแสนคุ้นตา ชายเสื้อหลุดลุ่ยออกมาจากกางเกงเล็กน้อย หนีบกระเป๋าจาดึบแบนๆ เอาไว้ในอ้อมแขน ส่วนมืออีกข้างก็พยายามล้วงเงินออกมาจากกระเป๋า

"อยู่นี่เองตามหาดั้งนาน" ระหว่างที่กำลังจดจ้องอีกฝ่าย เสียงของคนมาใหม่กลับแทรกขัดจังหวะซะก่อน ผมรู้ว่านี่คงเป็นเพื่อนของเขา เพราะสวมชุดนักเรียนโรงเรียนเดียวกัน

"กูมาหาซื้อบลูลูกสาวอะ"

"แล้วมีมั๊ย"

"ไม่มี เลยได้บลูเบอริมาแทน"

"เออจะน้ำอะไรก็ช่างรีบไปเร็ว วงสุดท้ายมึงใกล้จะขึ้นแล้วเนี่ย" ว่าแล้วเพื่อนของคนตรงหน้าก็รีบวิ่งผละออกไป ทำเอาคนที่ถูกทิ้งตะโกนตามหลังด้วยน้ำเสียงลละล้าลลัก

"เฮ้ยๆ รอกูด้วย กูต้องได้อยู่หน้าสุด!"

เงินถูกยื่นให้กับเจ้าของร้านด้วยความรวดเร็ว ก่อนมีผู้ชายจะคว้าเอาแก้วน้ำดื่มวิ่งแจ้นตามไปอย่างไม่คิดชีวิต ผมมองภาพนั้นอยู่ครู่หนึ่งก่อนมันจะเลื่อนรางหายไปจากสายตา ไม่รู้ว่าทำไมถึงมอง ไม่รู้ว่าทำไมต้องสนใจทั้งที่ปกติมักไม่ค่อยใส่ใจกับอะไรที่อยู่รอบ

อาจเป็นเพราะหน้าตาน่ารักของเขา เป็นเพราะน้ำเสียง ท่าทาง หรืออะไรบางอย่างที่อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ รู้แค่ว่ามันมีสิ่งที่ดึงดูดแม้เขาจะเป็นผู้ชายก็ตาม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6211->